

ΜΗΧΑΛΗΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟΝ

ἄρθρον τῆς «Νέας Ἐφημερίδας» περὶ τοῦ βουλγαρικοῦ Σχίσματος ἐθοροῦθησε πολλοὺς ὑποθέσαντας ὅτι ἡ συνάδελφος ἐζητεῖ ἐμμέσως τὴν ἄρσιν αὐτοῦ.

Νομίζομεν ὅτι ἀδίκως ἐθοροβήθησαν, διότι ἠδίκησαν πολὺ τὴν συνάδελφον, πιστεύσαντες ὅτι αὕτη ἢ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τόσον ὠραία διατυπώσασα τὴν θέσιν ἡμῶν ἀπέναντι τῶν Βουλγάρων, θὰ ἐζήτηι ν' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοῦ Ἐθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὸ μόνον ὄπλον ὅπερ ἔχουσιν ἐναντίον τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνολογικῶν ὑπερβασίων τῶν Βουλγάρων.

Ἐπιθέτομεν ὅτι ἀπλῶς ἠθέλησε νὰ πειράξῃ τοὺς κυρίαυς ὑπουργοὺς, ἂν καὶ τοῦτο ἐπίσης δὲν ἐπετρέπετο ἐν ζητήμασι σοβαροῖς καὶ ὅταν τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν διευθύνῃται ὑπὸ ἀνδρὸς ἔχοντος ὠρισμένης γνώμας ἐν τῷ ζητήματι αὐτῷ, ἀφ' ὧν οὔτε παρεξέκλινέ ποτε, οὔτε ἐννοεῖ νὰ παρεκκλίνῃ.

Καλεσθάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Πάλιν ἡ Ἀγγὴ Κωνσταντινουπόλεως δημοσιεύει τὰ ἐξῆς δυσάρεστα :

Νεώτεροι ἐπιστολαί, αἱ ἐλάβομεν ἐκ Βαλτακίου καὶ Βάρνης, ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν ὅπως ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀρχῶν τοῦ ἡγεμόνος ἀπέναντι τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ ἐγκατεστημένων ἑλλήνων ὑπηκόων. Κατὰ τὰς ἐν λόγω ἐπιστολάς, οἱ βούλγαροι μόνου τοῦ ἀρρεναγωγείου Καθάρνης ἐφείσθησαν καὶ οὐχὶ τοῦ παρθεναγωγείου, ὅπερ βίξ ἐκλείσαν, καθὸ φοβούμενοι τὴν διάπλασιν μητέρων, αἵτινες ἐλληνοπρεπῶς ἀναπτυσσόμενοι δύνανται νὰ παρεμβάλωσι δυσυπέροβλητα προσκόμματα εἰς τὸν πλήρη ἐκβουλγαρισμὸν τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλλήνων καὶ εἰς τὴν τελείαν ἐξόντωσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ ἑδάφους. Πάντα τὰ λοιπὰ τρόπαια, ἅπερ ἐξέσθηκαμεν προ-

χθὲς ἐπὶ τῇ βάσει προηγουμένων ἐπιστολῶν, ἐπιβεβαιούνται καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων, αἵτινες ἐπιπροσθηθεῖσιν ὅτι πανικὸς ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν ἐν Βαλτακίῳ ἑλλήνων ὑπηκόων, ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τολμᾷ νὰ ἐξέλθῃ μόνος, κινδυνεύων νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν, νὰ διαφῇ ἀνηλεῶς καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὰς φυλακάς, καὶ ὅτι οἱ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἑλληνες μόνον παρὰ Θεοῦ ἀπακδέχονται ἀντίληψιν, μηδενὸς ὑπάρχοντος ὅπως προστατεύσῃ αὐτοὺς κατὰ τῆς μῆνιος τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν.

Ἡ αὐτὴ Βυζαντινὴ συνάδελφος ἐπιπίπτει δριμύτως ἐναντίον τοῦ ἐν Σόφια πολιτικοῦ ἡμῶν πράκτορος κ. Ραγκαβῆ ὡς ἀδρανουόντος καὶ μόνον παγοδρομοῦντος. Ἡμεῖς τρωόντι ἐκπληττόμεθα ἐπὶ τοῖς γραφομένοις, διότι τὸν κ. Κλέωνα Ραγκαβῆ νομίζομεν ἐκ τῶν μάλλον διακεκριμένων διπλωματικῶν ὑπαλλήλων. Οὐχ ἦττον τὰ πράγματα βοῶσιν ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ τὸ ζήτημα στρέφεται εἰς τοῦτο : ἂν ἐνεῖα τῆς ἀμελείας τοῦ ὑβριζόμεθα ἐν Βουλγαρίᾳ ἢ ἂν ἀνεξαρτήτως τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία ἐν Σόφια καταδικάζεται νὰ ἦνε ἀπαθὴς μάρτυς τῶν ὑβρεῶν αὐτῶν. Οὐχ ἦττον, ὁ κ. Κοντόσταυλος πρέπει νὰ σκεφθῇ ἂν ἔχη λόγον ὑπάρξεως ἢ ὑπαρξίς ἐν Βουλγαρίᾳ τοῦ πρέσβεως ἢ τῆς πρεσβείας.

Εἶνε πλέον βέβαιον ὅτι ὁ ἐν Σέρραις πρόξενος ἡμῶν κ. Μπέτσος ἐναυάγησε καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ ἐν τῇ ἐθνικῇ ἀποστολῇ του, διότι καὶ μετὰ τὰς ἐγχωρίους ἀρχὰς ἀπὸ μνηνῶν ἤδη διατελεῖ ἐν πλήρει ρήξει καὶ μετὰ τῶν προΐσταμένων τῆς πόλεως εὐρίσκειται εἰς πληρεστέραν διάστασιν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος φαίνεται ἀπογοητευμένος, καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν μετᾶθεσιν του. Οὐδόλως θ' ἀπορήσωμεν ἀκούοντες ὅτι ὁ κύριος Μπέτσος μετατεθεὶς ἄλλου ἐπέτυχε θαυμασίως, διότι κατέχει οὐκ ὀλίγα προσόντα πρὸς τοῦτο· ἀλλ' ἐν Σέρραις ἀπέτυχε, καὶ εἶνε ὡς νὰ μὴν ἔχωμεν πρόξενον ἐκεῖ· διὰ τοῦτο ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ὁ τόσον φίλτρον πρὸς τὴν Μακεδονίαν ἔχων ὀφείλει νὰ ἐκλέξῃ ὑπέρροχον ἄνδρα τὸν ὅποιον ν' ἀποστείλῃ ἐκεῖ, νὰ φροντίσῃ δὲ καὶ περὶ τοῦ προξενείου Θεσσαλονίκης, διότι ἔχομεν ἀνάγκην ἀνδρῶν ἐξόχων ἐν τοῖς μακεδονικοῖς κέντροις. Τοῦτο πρέπει νὰ ἐννοηθῇ. Νὰ διασπασθῇ ὁ φαῦλος κύκλος τῶν

πλάτης, έπειτα και άλλο, και άλλο και άλλαχού, και άλλο επί του στήθους, ενώ οι παριστάμενοι βλέποντες τας άλληλοδιαδόχους και παρατενομένους αυτούς κτύπους, νομίζουσιν ότι ο κατηγορούμενος δίδει γροθιάς. Ο παθών εκπνέει μετ' ολίγας στιγμάς, ενώ ο φονεύς συλλαμβάνεται υπό χωροφύλακος, εις άν παραδίδει την μάχαιράν του, την οποίαν μετά τό πέρας του έργου του είχεν ως έν θριάμβω κρεμάσει επί του ώμου του. Ο γέρον πατήρ άπεσώρη ή συχω; κατά τας στιγμάς τής γενικής συγκινήσεως και ταραχής.

Άφορμή του κακουργήματος, κατά τινες μάρτυρας, είνε ράπισμα δοθέν υπό του φονευθέντος εις τόν πατέρα κατηγορούμενον κατ' άλλους, μάλωματά τής γυναίκος του γέροντος με τας άδελφάς του παθόντος. Άξιοσμεζιώτος δέ ή μεγίστη ψυχολογική επίρροή, ως ο πρώτος μάρτυς ανέφερε, την οποίαν εξήσκησαν επί του άουουργού τής πράξεως οι γονείς του' αυτοί τόν ώθησαν εις τό έγκλημα, και ουτος έτρεφε φανατικήν ύπακοήν προς εκείνους. Ο πατήρ, οτε έδέχθη τό ράπισμα υπό του φονευθέντος, ώρισθη ότι θα τό πληρώση άκριβά. Η μήτηρ, μία μέγαιρα, κατά τόν αυτόν μάρτυρα, άρισε την κατάρα τής εις τό παιδί της άν δεν τόν σκοτώση' και τό παιδί ύπύκουε πάντοτε τυφλώς την μητέρα του. Ο,τι έβγαζεν από την δουλειά του, τά έφερε όλα προς αυτήν' όταν άμελούσε να πράξη τόυτο, εκείνη τόν ύβριζε φοβερά' και ο υίός, καιτός άνήρ πλέον, εκυπτε άφωνος την κεφαλήν προς τας ύβρεις.

Είς τό προσεχές φύλλον τό αποτέλεσμα τής δίκης.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Άγρίνιον, 13 Άπριλίου

Άληθώς φρίκην έμποιεί παντί πολίτη, πονούντι διά τό άτυχές τόυτο έθνος, ή ένοχος άδιαφορία τής Κυβερνήσεως επί τή καταστροφή πολυτιμωτάτου παρά την λίμνην του Άγρινίου δάσους. Έδαφος έκτάσεως πλέον τών 3,000 στρεμμάτων, καλυπτόμενον υπό πυκνού δάσους, καθιστώντος σερπνήν την όχθην τής λίμνης, καθαρίζοντος τόν άέρα και διαχέοντος καθ' όλην την περιφέρειαν τής επαρχίας Τριγωνίας τό όξυγόνον, τό ζωϊκόν άέριον, προσθέτοντος φυτικήν γήν εις τό έδαφος, πυκνούντος τούς άτμοσφαιρικούς άτμούς και κανονίζοντος την θερμοκρασίαν από του παρελθόντος έτους, προσβληθέν υπό άναξίω πολιτών, βανδαλικόν έργον μετερχομένον, άπεγυμνώθη ήδη και όλον έν εξακολουθεί ν' άπογυμνώνται δι' έκκοπής και έμπρησμού. Έκει δέ, όπου πρό ολίγου άνεκτίμητον ευεργέτημα διά τόν τόπον περιεκάλλυε την άρκτικήν όχθην τής λίμνης Άγγελοκάστρου, ύπάρχει σωρός κατεστραμμένων κορμών' ή καταστροφή τών δασών κατέστη άείποτε διά τούς ένεργούντας αυτών τύπους άληθής συμφορά και προσεχής αίτίας παρακμής και καταστροφής' ή σφοδρά τών δασών και ή περιορισμός αυτών κάτωθι τών παρουσιών και μελλουσών αναγκών είνε έν εκ τών δυστυχημάτων εκείνων, άπερ πάσα Κυβέρνησις όφείλει να προλαμβάνη, έν τών σφαλμάτων εκείνων, άπερ ουδέν δύναται να συγχωρήσει και τά όποία δεν επαναρθούνται ειμή δι' αιώνων έπιμονής και στερήσεως.

Είς όλους τούς χρόνους ήσθάνθησαν την σπουδαιότητα και την ανάγκην τών δασών' πρώτη σκιά του άνθρώπου, έν άγρίχ καταστάσει διατελούντος συχνά μάλιστα' έν τών

πρώτων άντικειμένων τής λατρείας του, τά δάση ύπέρξαν διά τας αναγεννωμένας κοινωνίας, ισχυρόν βοήθημα, μέσον του όποιου άπετίναζαν αυται τόν ζυγόν τής βαρβαρότητας και ένεκαίνισαν την εποχήν του πολιτισμού' επέπρωτο δέ επί τής Κυβερνήσεως του άναμορφωτού, εις έν τό έθνος πρό έτους έστύριξεν όλας τας έλπίδας τής άνορθώσεως τών νόμων Χαριλάου Τρικούπη, αυτά τά ώραία και περικαλλή παρά την λίμνην τής Τριγωνίας δάση, να ύποστώσι την τελευταίαν έρήμωσιν.

Άπό τής ημέρας τής ελεύσεως του Τρικούπη εις την κυβέρνησιν Έταιρία άποτελουμένη υπό του δημάρχου Άγρινίου Μιχαήλ Βέλλου, του βουλευτου Τριγωνίας Ν. Βλαχοπούλου και του Β. Μπουντούρη, ούδ'όλας συγκινουμένων τών στενών συγγενών του Βλαχοπούλου, οικονομικού έφόρου και έπαρχου Τριγωνίας, ήρξάτο υπό τας όψεις τής έκπεπληγμένης και φρικώσους κοινωνίας Άγρινίου τής καταστροφής του δάσους και τής μετατροπής του εδάφους αυτού εις καλλιερησίμους άγρούς και λειμώνας. Αί επανειλημμένα καταγγελίαί τών πολιτών επί τή βανδαλική καταστροφή του δάσους μάτην εκρουσαν τής θύρας του τότε εισαγγελέως Τσουκαλά, περί άλλα τυρβάζοντος. Τό ύπουργείον τών οικονομικών μετά την περί καταστροφής του δάσους έκθεσιν του επιθεωρητου Χλωρου, ίδίους όμμοσιν άντιληφθέντος αυτης, συνεικίνηθη επ' ολίγον και ήπειλησε καταδιώξεις, άλλ' ή ισχυρά προστασία του πρωθυπουργού, ένθυμηθέντος ότι πρόκειται περί προσφιλών προσώπων, ύποδειχθέντων παρ' αυτού τοις Τριγωνίοις κατά την πρό τών εκλογών εκλογικήν των εις Άγρίνιον εκδρομήν ως τών σπιριγμάτων τών άναμορφωτικών του ιδεών, άπέτρεψε πάσαν καταδίωξιν. Η έκδεδηλωμένη αυτη άνοχή τής κυβερνήσεως επί τή καταστροφή του δάσους επόμενον ήτο να συμπαρασύρη και άλλους εις την καταστροφήν και κατανόσισιν τής δημοσίας περιουσίας, όθεν ο Άνδρέας Σκαλτσοδήςμος

μετά του πενθερού του Τζορτζοπούλου, ο άστυνόμος Άγρινίου μετά του Ιωάννου Τσαπάρα, ο Αύγέρης, Καπελάκης και άπειρία άλλων επέπεσαν άγρίως κατά του δάσους, διεχώρισαν αυτό εις τεμάχια και άπόνως άπεγύμνωσαν και άπογυμνούσιν αυτό τών ύψικώμων του δένδρων.

Η χωροφυλακή Άγρινίου, τυχούσα επί τέλους φιλοτίμου διευθίνσεως, κατήγγειλε τούς καταστροφείς τών δασών, ή δέ εισαγγελία, άρκεσθεύσα εις την πρωτοκόλλησιν έν τοις βιβλίοις τής έκθέσεως τής χωροφυλακής, και τούτων τό πλείστον άτελών και βεβιασμένων, ουδέν πράττει, δυνάμενον και τό έγκλημα να βεβαιώση και τούς δράστας αυτού να τιμωρήση.

Η κοινωνία Άγρινίου ούδαμώς δύναται να πιστεύση, ότι υπό τας τυπικάς καταγγελίας τής χωροφυλακής ένυπάρχει ή θέλησις τής Κυβερνήσεως προς καταστολήν του εγκλήματος. Άνάγκη επομένως προς περιστολήν τής έπαπειλουμένης του δάσους πανωλεθρίας, να σταλή επί τόπου άνακριτικώς ύπάλληλος προς βεβαίωσιν του εγκλήματος, άφου πρόκειται μάλιστα, ως εκ τής μεγάλης αξίας τής εις τό Δημόσιον ζημίας περί πράξεως φερούσης τόν χαρακτήρα του κακουργήματος' λιβαν δέ συντελεστική προς άποθάρρυνσιν τών επιχειρούντων την καταστροφήν τών δασών χάριν καλλιεργείας είνε ή κατάληψις του εκδασωθέντος εδάφους παρά του δημοσίου και ή εισαγωγή τών καταστροφέων του δάσους έν τοις πολιτικοίς δικαστηρίοις προς άποζημίωσιν.

Ας έλπίζωμεν επί τέλους, ότι ή κυβέρνησις θέλει άνανήσει εκ τής ενόχου άδιαφορίας τής και διά συντόνου καταδιώξεως θέλει θέσει τέρμα εις καταστροφήν, έπαπειλούσαν αυτας τας βάσεις τής ύπάρξεως και προαγωγής ολοκλήρου επαρχίας.

Κ.

Λυκογιάννην, ύπάρχον άκόμη έν τή εισόδω του άντρου και έν τω έσωτερικώ κάλαθοι διαφόρου μεγέθους, με τούς ότοιούς ο δυστυχής έκαμε τας προμηθειάς του. Τά κατασκευασθέντα επ' αυτου ταυτα άντικειμενα έλαθον πρόσωπά τινα να τά φυλάξουν ως κειμήλια.

Ο Λυκογιάννης ήγάπα τούς κοιλίας και έτρωγε μεγάλην ποσότητα, ως άποδεικνύουσι τά επί του εδάφους όστρακα. Άλλ' άς μπούμε εις τό σπήλαιον' έχω μαζύ μου φώσφορα' μία δράχ ζηρών φύλλων, τά όποία θα καύσωμεν, θα μάς φωτίση άρκετά διά να μπορέσουμε να δούμε τό έσωτερικόν τής κατοικίας.

Του νεανίου άνάψαντος φώσφορον εισέδυσαν υπό τόν θάλον. Έντός του σπηλαιου ο άξιωματικός έλαβε πτέρεις εκ του σωρού τών φύλλων, τών άποτελούντων την κλίνην του Λυκογιάννη και ήναψεν αυτας. Ο μεν καπνός εξήλθε διά τής όπης του θάλου, ή δέ φλόξ διέχυσε την άσθενή λάμψιν τής επί τών συσσωρευμένων όλοτμήτων λίθων του βράχου.

Ο κ. Λαγγάρδ παρετήρησεν άκορέστως. Είδεν έν πρώτοις την κλίνην του άγρίου' είτα, επί του εδάφους, εις πάσας τας γωνίας και τά κοιλώματα τών τοίχων, τό ύπόλοιπον τών χειμερινών προμηθειών του Λυκογιάννη, κάστανα, λεπτοκάρυκα, δρυοβαλάνους, ρίζας, ζηρά χόρτα.

Ενώ έπεθεώρει, ο Ιάκωβος διετάρει συγχρόνως και την φλόγα, ήτις έφώτιζεν αυτους.

Αίρνης ο κ. Λαγγάρδ άφισε να τω διαφύγη κραυγή.

— "Ω, τό δυστυχές, τό δυστυχές παιδίον! άνέραζε.

— Και μη δυνάμενος πλέον να συγκρατήση την συγκινήσιν του εξερράγη εις δάκρυα και έκλαυσε γοερώς.

Ο Ιάκωβος τούς όφθαλμούς του έχων προσηλωμένους επί του προστάτου του, έλεγε καθ' εκυτόν :

— Η ύπερβολική αυαισθησία, του δεν πρέπει ν' άποδοθη εις σύνθηες ένδιαφέρον διά τόν Λυκογιάννην' βεβαίως εις άλλην τινα αίτίαν πρέπει ν' άποδοθη ή συγκίνησίς του!

— Ιάκωβε, είπεν ο κ. Λαγγάρδ' διά διακεκομμένης φωνής, είδα, έλθετε, φίλε, άς άναχωρήσωμεν.

Έξεληθόντες, του άντρου έστράφησαν σιωπηρώς κύκλω του φσιου λόφου και έφθασαν εις την μεγάλην όδόν διερχόμενοι διά τών βράχων του όροπεδίου.

Ο κ. Λαγγάρδ εύρε τόν καιρόν να καθησυχάση.

— Είπατέ μοι, Ιάκωβε, είπε, τί σκεπτονται εις τό Μαρέιλ, εις τό Βλαινοκούρ και εις τούς παρακειμένους δήμους περί τής κυρίας βαρόνης Δεσιμαίζ.

— Πολύ εύνοικώς, κύριε. Η κυρία βαρόνη και ή θυγάτηρ της κάμνον μεγάλα καλά, είνε δύο άγγελιοι προστάται τής επαρχίας, δεν λέγω δέ ύπερβολήν αν είπω ότι λατρεύονται.

— Η κυρία Δεσιμαίζ δεν έχει ώσαύτως και ένα υίόν;

— Μάλιστα, κύριε' αλλά μόλις είνε γνωστός εις την χώραν σπανίως έρχεται' ε τό Βωκούρ τρίς ή τετράκις κατ' έτος και μόνον διά μερικάς ημέρας.

— Ο δέ κ. βαρόνος;

— "Ω! αυτός δεν έρχεται ποτέ.

— Τό όποιον σημαίνει ότι ύπάρχει ρήξις τις μεταξύ αυτου και τής συζύγου του;

— Προδήλωσι, επειδή ζουν άπομεμακρυσμένοι.

— Νομίζετε λοιπόν, Ιάκωβε, ότι ή βαρόνη Δεσιμαίζ δεν επανείδε τόν σύζυγόν της άφότου έγκατεστάθη εις τό Βωκούρ;

— Επί τούτου, κύριε, δεν δύναμαι να σάς άποκριθώ. άλλ' ότι γνωρίζω είνε ότι ή κυρία βαρόνη δεν έγκαταλείπει ποτέ τόν πύργον, ειμή όταν πρόκειται να μεταβή εις Άρεβίλλην, παρά τω φίλω της κ. Βιολαίν και εις Έπινάλ άπαξ ή δις του έτους, χάριν ύποθέσεων συμφέροντος και άγορών.

— Η κυρία βαρόνη Δεσιμαίζ, ήτις είνε άκόμη νέα και ώραιότατη, καθ' ε μου είπαν, υπέλαβεν ο κ. Λαγγάρδ, διάγει βίον θλιβερόν, μονότονον!

— Άλήθεια, κύριε.

— Λυπούμαι ειλικρινώς την δεσποινίδα Δεσιμαίζ, καταδικασθεύσαν να συμμερίζηται την άποχώρησιν τής μητρος της.

— Η νεαρά δεσποινίς δεν μου απέκρυψεν ότι ήτο δυστυχής.

— Είνε ώραία;

— Άξιολάτρευτος, κύριε, χαρίεσσα, άξίερατος και άγαθή ως ή μήτηρ της.

— Τότε έννοει κανείς, επειδή ήτο δυνατόν εύκόλως ν' αγαπηθή, διατί ένέπνευσεν έρωτα εις τόν δυστυχή Λυκογιάννην.

Ο κ. Λαγγάρδ έπαυσεν έρωτών τόν νεαρόν άξιωματικόν και περιέπετεν εις βαθείαν όνειροπόλησιν.

II

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Άνευρίσκομεν τόν κ. Λαγγάρδ εις Έπινάλ, έν τινι όρόφω του Ξενοδοχείου Δουξ τής Λορραίνης.

Καθήμενος έμπροσθεν γραφείου, κεκαλυμμένου υπό χαρίτων, εργάζεται. Είχεν ήδη γράψει τρία ή τέσσαρα γράμματα, έτοιμα να ριθώσιν αίς τό ταχυδρομικόν κιβώτιον' τώρα άντιγράφει κοινοποιήσεις και τακτοποιεί ταυτοχρόνως τά ένώπιόν του έκπεθευμένα χαρτία.

Η ήμίσεια τής όγδόης σημαίνει έν τω επί του μαρμάρου τής έστίας ώρολογίω. Σχεδόν άμώς κρούεται έλαφρώς ή θύρα.

— Εισέλθετε, είπεν ο κ. Λαγγάρδ.

Υπηρετής τις έμφανίζεται, φέρων γράμματα επί δοχείου

"Αλλαι πληροφορίες ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἑλλείπουσι· χθὲς ὑπελογίζετο ὅτι θὰ ἐλάμβανε χώραν ἡ ψηφοφορία ἀπὸ ταύτης ἀναμένεται ἡ διάκρισις, ἀλλ' ἔσται ὀριστικὴ ἡ διάκρισις αὕτη; Οὐδεὶς τὸ συλλογίζεται. Ἐκ τῆς ὅλης συζητήσεως τοῦτο ἐξεδηλώθη ὀριστικὸν ὅτι αἱ τσαῦται ἐν τῇ Βουλῇ ἀπογοῶσαι τείνουσι ν' ἀποτελέσωσι δύο χρώματα λίαν διακεκριμένα· τὸ συντηρητικὸν, ἔχον ὡς πυρῆνα τὴν ἀρχαίαν δεξιάν, συντηρητικώτερον τῶν ἄλλων αὐτοῦ στοιχείων, καὶ τὸ φιλελεύθερον, ἔχον ὡς ἄκρον τὴν ἐσχάτην δημοκρατικὴν ἀριστεράν: ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ ἀμέσως καὶ ἐν μιᾷ τῆς Βουλῆς συνεδριάσει· πρέπει νὰ ὠριμάσῃ ἀκόμη καλῶς· ὥστε πάντα τὰ συμβαίνοντα μέχρι τοῦ νῦν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπεισόδια τοῦ ἐπιτελουμένου ἔργου τυγχάνουσιν.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀναμένονται πληροφορίες περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς συζητήσεως: ταύτας θ' ἀναγγείλω ὑμῖν διὰ τῆς παρουσίας.

Υ. Γ. Τὰ πρὸ στιγμῆς ἀφιχθέντα ἐκ Ρώμης τηλεγραφήματα ἀναγγέλλουσιν ὅτι ἡ συζήτησις ἐξακολουθεῖ πάντοτε ἐν τῇ Βουλῇ ἐπὶ διαφόρων προτάσεων ἡμερησίας διατάξεως· παρουσιάσθησαν μέχρι τοῦδε ὀκτώ, ἐξ ὧν τέσσαρες ἐναντίον τοῦ ὑπουργείου.

A. Γ. Η.

ΤΥΧΑΙ ΚΑΙ ΚΡΕΜΟΤΣΑΚΙΣΜΑΤΑ

ΛΕΩΝΙΔΑ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν διαβιβασθεῖσαν εἰς τὴν καίμακἀμην Χάρταλιμη; ὁ χιλιάρχος τῆς ὑποδιοικήσεως μετέβη τὴν παρελθούσαν Δευτέραν εἰς Τουζλα, ἵνα προσκαλέσῃ τὸν ἐν τῇ παρακειμένη μονῇ διαμένοντα Λεωνίδα Βούλγαρην, ὅπως μεταβῇ εἰς Χαρταλιμὴν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν κεντρι-

κὴν ἀστυνομίαν, ὅπου καταζητεῖται. Ὁ στρατιώτης, ὅστις ἐστάλη εἰς τὴν Μονήν, ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ προϊσταμένου του, δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τι, ἐπειδὴ ὁ κ. Λεωνίδας Βούλγαρης εἶχε κρυβῆ φοβούμενος μὴ ἀπαγάγῃ αὐτὸν δέσμιον. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας ἐζήτουν νὰ ἀπαγάγῃ τὸν ὑπρέτην τοῦ καταζητουμένου, ὁ τελευταῖος οὗτος ἀποπειραθεὶς νὰ δραπετεύσῃ διὰ τοῦ παρθύρου κατεμωλωπίσθη εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει συλληφθεὶς ὠδηγήθη εἰς τὴν Χαρταλιμὴν, ὅπου καὶ διέμεινε τὴν νύκτα. Χθὲς ἐστάλη εἰς τὸ μουτσεσαρφλίκιον Χρυσουπόλεως καὶ ἐκεῖθεν ὠδηγήθη εἰς τὴν κεντρικὴν ἀστυνομίαν.

Ἐλέχθη ὅτι ὁ μὲν κ. Λεωνίδας Βούλγαρης ἐμελλε νὰ προσκληθῆ, ἵνα ἐξέλθῃ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους, δύο δὲ ἄλλοι καλόγηροι ἀγορεύεται ἵνα μεταβῶσιν εἰς Ἀθῶνα εἰς τὴν μονὴν αὐτῶν, ἀλλὰ κατὰ νεωτέρας πληροφορίας φαίνεται τὸ μέτρον τοῦτο ἐγκατελείφθη, τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως περιορισθείσης μόνον, ἵνα ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐν τῇ Μονῇ Τουζλῶν διαμονὴν αὐτῶν. (Ἐκ τῆς Λύγης).

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

ΡΩΜΗ, 20 Μαΐου. Μετὰ τὸ τέλος τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς ἐπερωτήσεως Νικότερα, εἰς βουλευτῆς ὑπουργικῶς ὑπέβαλε πρότασιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, ἣτις ἐψηφίσθη διὰ ψήφων 348 κατὰ θ.

ΜΟΣΧΑ, αὐθμερόν. Ὁ αὐτοκράτωρ, ἡ αὐτοκράτειρα, αἱ ἀκολουθίαι των καὶ αἱ ξένοι πρεσβεῖαι ἀφίκοντο χθὲς εἰς Μόσχαν. Ἡ συρροὴ τῶν τε Ρώσων καὶ τῶν ξένων, τῶν ἐλθόντων ἵνα παρευρεθῶσιν εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς στέψεως εἶνε μεγίστη. Οὐδὲν συνέβη.

— Ἐν τούτοις, κύριε, ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἐνδιαφέρον νὰ φωτισθῇ.

— Δὲν δύναται νὰ φωτισθῇ, ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τῇ εἴπωμεν. . . Ἰδοὺ ὁ ἔνοχος. Ἀλλὰ δὲν εἶνε διαφώτισαι λοιπὸν ὅταν ἐρχώμεθα νὰ διακηρύξωμεν εἰς αὐτὴν: ἐφυλακίσατε ἕνα ἀθῶον;

— Δυστυχῶς, κύριε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι οὐδεμίαν μου παρουσιάσετε ἀποδείξιν τῆς μὴ ἐνοχῆς του· εἶσθε πεπεισμένοι, ἢ δὲ πεποιθησὶς σας ἔχει βεβαίως ἀξίαν τινα, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἀνάγκην ἀποδείξεων.

— Ὁ Λυκογιάννης θὰ παράσχῃ ταύτας.

— Τὸ εὐχομαι, τὸ ἐπιθυμῶ. Ἐν τούτοις, κύριε, δύνασθε νὰ μοῦ εἴπητε ποῦ βασίζετε τὴν πεποίθησίν σας;

— Τὸ παρελθὸν τοῦ δυστυχοῦς ἀγρίου τοῦ δάσου τοῦ Μαρέιλ, αἱ ἠρωϊκαὶ του πράξεις, εὐγλώττως διαμαρτύρονται κατὰ τῆς κατηγορίας. Δὲν ἀγνοεῖτε βεβαίως ποῖαν διαγωγὴν ἔδειξεν εἰς τινὰς περιστάσεις.

— Μάλιστα, γινώσκω ὅτι ἐξετέλεσε πράξεις τινάς. . .

— Θαυμασίας, κύριε, μάλιστα δὲ ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ πράξεις αὗται προήλθον ἐξ ἀγριανθρώπου ὑπέκοντος εἰς μόνὰ τὰ ἐνστικτὰ του. Καὶ θὰ θεωρήσωσιν ἔνοχον τοιαύτης κτηνώδους πράξεως τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἔσωσε παιδίον πνιγόμενον, ὅστις ἐφόνευσε λύκον ἀρπάσαντα ἄμνον, ὅστις ἀπέσπασεν ἀπὸ φρικώδη, βέβαιον θάνατον τὴν

δεσποινίδα Ἐριέτην Λεσιμαί; ; Εἶνε οὗτος ἔνοχος ὅστις ἀγανακτήσας διότι εἶδε Πρῶσσον ραπίζοντα τὸν Ἰάκωβον Βαγιάν, τὸν πατέρα τῆς Ἰωάννας, ἕνα γέροντα, ἀμέσως κατέδειξεν εἰς τὸν ὑβριστὴν ὅτι ἡ πράξις του ἦτο μισητὴ καὶ ἀνανδρὸς;

Ἰδοὺ γεγονότα, κύριε, συνηγοροῦντα ὑπὲρ αὐτοῦ! Ὁ δὲ ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων τῆς καρδίας δὲν δύναται νὰ ἦνε κτήνος.

Μετέβην εἰς Μαρέιλ καὶ ἑκαμα καὶ ἐγὼ ἀνακρίσεις, αἱ δὲ πληροφορίες, κύριε, ἂς συνέλεξα ἐν τῇ χώρᾳ μεῖ ἐπεισαν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Λυκογιάννη. Ἀναγνωρίζω ὅτι ἡ διαβεβαίωσίς μου δὲν ἀρκεῖ καὶ ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἀνάγκην ἀποδείξεων. Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ νὰ δοθῶσιν αἱ ἀποδείξεις αὗται εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἐγὼ θὰ ἔχω αὐτάς, θὰ τὰς ἔχω! . . . Ἄς ἀφῶσωμεν τὸν χρόνον νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Ὅ,τι θέλω εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε, κύριε, νὰ φέρωμεν ὅσον τὸ δυνατόν τὸν Λυκογιάννην εἰς θέσιν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κατηγορίαν. Τί κάμνει; πῶς ἔχει;

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶνε δυστυχῶς ὡς ἐπιθυμοῦμεν, ἀπῆντισε.

— Εἶνε ἀσθενής;

(Ἀκολουθεῖ)